

ת"פ 36678/07/14 - מדינת ישראל נגד יוסף זוהר

בית משפט השלום בעכו

ת"פ 36678-07-14 מדינת ישראל נ' זוהר

בפני
מאשימה
כבוד השופטת שושנה פיינסוד-כהן
מדינת ישראל
נגד
נאשם
יוסף זוהר
ע"י ב"כ עוה"ד פיראס עבד, מטעם הסנגוריה הצבאית
ע"י פרקליטות מחוז חיפה - פלילי

נימוקי הכרעת הדין

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום הכולל עבירות תקיפת קטין או חסר ישע, שימוש לרעה בכוח המשרה ומרמה והפרת אמונים, הכל עבירות לפי סעיפים 368ב(א), 280(1) ו- 284 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.
2. עפ"י העובדות המתוארות בכתב האישום, נטען כנגד הנאשם כי שעה בה היה עובד ציבור ותפקידו פקח בעיריית עכו, ביום 4.2.13 לקראת השעה 11:30 בבוקר רכב המתלונן, הקטין יליד שנת 1999 על אופניו ברחוב בן עמי בעכו. הנאשם שעבד באותו אזור במסגרת תפקידו, ניגש אליו ולקח ממנו את אופניו. הקטין התנגד ולא הסכים לעזוב את המקום טרם השבת האופניים והנאשם סירב להחזירם לו. לאחר דין ודברים תקף הנאשם את הקטין, על פי כתב האישום, בכך שתפס אותו בחזקה בידו ובצווארו, גרר אותו לתוך אזור נסתר בין הבניינים הסמוכים, תפס בחולצתו וניער אותו וזאת כאשר הקטין מתנגד וצועק. כתב האישום הוסיף ומתאר כי כתוצאה מהתקיפה נגרמו לקטין חבלות בפנים ובצוואר.
3. הנאשם מסר באמצעות סנגורו תשובה מפורטת לכתב האישום בישיבת ביהמ"ש מיום 25.2.16. עפ"י תשובתו אכן שימש כעובד ציבור וכפקח בעיריית עכו ובאותו מועד ראה את הילד על אופניו ברחוב בן עמי כשהוא משתולל עם האופניים ואף פגע באישה מבוגרת עד שנפלה. הוא תפס את אופניו, וזאת במסגרת תפקידו ומכוח הרשאה שניתנה לפקחים באותה תקופה. היה ויכוח מילולי בין השניים והנאשם אחז בידו של הקטין על מנת למנוע ממנו השתוללות במקום. כל היתר מוכחש.
4. נשמעו מלוא הראיות מלאות במסגרתן נשמעו כלל עדי התביעה ומטעם ההגנה נוהלה פרשת הגנה במסגרתה העיד הנאשם. לאחר מכן הוגשו סיכומי טענות הצדדים בכתב. סיכומי טענות הצדדים התייחסו הן לפן העובדתי והן לפן המשפטי.

5. יש לערוך את הדיון לשיטתי כאשר תחילה תבחנה זו מול זו גרסת המתלון הקטין אל מול גרסת הנאשם. לאחר מכן תבחנה יתר העדויות תוך בחינתן אל מול שתי גרסאות אלו.

לאחר קביעת הממצאים העובדתיים, ולאור טענות הצדדים, במקרה זה נדרש גם דיון משפטי ביחס לעבירות בהן הוא מואשם.

גרסת המתלון

6. מונחת בפניי גרסת המתלון כפי שהעיד עליה בבית המשפט. לא הוצגה בפניי עדותו של המתלון במשטרה. לפיכך, הגם שהסנגור טען לשינויים בגרסתו, אין באפשרותי לבחון אותן עד תום.

7. בטרם בחינת גרסתו של המתלון לעומק, יש להעיר, כי בשעת האירועים היה המתלון כבן 13 ובשעת מתן העדות בבית המשפט היה כבן 17. הדיון נערך בעברית שאיננה שפת אמו.

8. המתלון העיד כי הדברים התרחשו שעה בה הלך לביתו מבית הספר. המתלון טוען כי אכן היה עם אופניו אך הולך אותם בידיו וצעד לצד חברו. שרוך נעליו הסתבך בגלגל האופניים ואלה החליקו לו. האופניים פגעו באישה שעמדה סמוך והוא התנצל בפניה. היא השיבה כי לא קרה כלום והמשיכה בדרכה. לפתע ניגש אליו הנאשם, אמר כי פגע באישה וציווה עליו להניח את האופניים בצד ולהמשיך לבית הספר. הנאשם לקח את אופניו לבית הספר "תומר" והמתלון הלך אחריו. השומר שם סירב להשיב למתלון את אופניו, לפיכך המתלון חזר לרחוב בן עמי על מנת לדבר עם הנאשם, הפקח, שיחזיר לו את אופניו ואף ביקש סליחה. המתלון ממשיך ומתאר כי הנאשם סירב להשיב את האופניים ואמר לו שהוא "חאוה" המתלון השיב שאיננו פרייר, אז תפס אותו הנאשם עם חולצתו "הכניס אותי לבלוקים למטה והתחיל לתת לי מכות ליד בלוני הגז ושעוני המים. הוא נתן לי כמה סטירות עם הציפורניים שלו (מצביע על הצוואר)". (כל האמור פרוטוקול עמוד 36 שורות 11 עד 27). לאחר רענון זיכרון בו הוקרא למתלון מתוך הודעתו במשטרה "...הוא התחיל לנער אותי ככה חזק ותפס עם היד שלו בצוואר שלי וצעק עלי...". המתלון אישר כי אם אמר זאת במשטרה אז זה נכון (פרוטוקול עמ' 37 ש' 29-21). המתלון המשיך וסיפר כי לאחר מכן התערבה אישה ואמרה לנאשם "למה הוא מרביץ לי" והנאשם בתגובה החל לצעוק עליה (פרוטוקול עמ' 37 ש' 1) .

9. המשך עדותו של המתלון מתייחסת לפרטי האירוע, בתשובה לשאלות הפרקליטה וכן למה אשר אירע לאחר מכן, לנוכחות עדים ולדבריו בפני גורמים שונים.

10. המאשימה התרשמה כי עדותו הינה מהימנה ועקבית ונתמכת באמירותיו להוריו, לרופאה ועדויות הגורמים השונים.

11. הסנגור טוען כי מדובר בעדות מבולבלת במסגרתה ניסה להעצים דברים, סתר את עצמו, ונתון

להשפעת אביו, המבקש להפיל את הנאשם.

12. התרשמתי מאמיתות לשד גרסתו של המתלון. יחד עם זאת, מסכימה אני עם התרשמות הסנגור כי גרסתו בבית המשפט כוללת ניסיונות להציג את עצמו כמה שאפשר כ "טלית שכולה תכלת" ולהעצים מעשיו של הנאשם.

13. כדוגמא ניתן להפנות לטענות כי הלך בשקט עם חבר "אני וחבר שלי עמדנו ותפסנו את האופניים ביד, והלכנו איתם ברגל." (פרוטוקול עמוד 39 שורה 26). הנאשם שלל מכל וכל כי השתולל עם האופניים (פרוטוקול עמוד 41 שורה 3). הוא אף שלל מכל וכל כי רכב על האופניים. תיאור זה שלו מעלה תהיות כיצד אם כן החליקו לו האופניים? ותשובתו כי הם עלו על שרוך הנעלים, אינה סבירה. לפיכך, הוא מתקן גרסתו ומציין כי האופניים לא באמת החליקו אלא זזו טיפה הצידה ולא באמת פגעו באותה אישה. (פרוטוקול עמ' 43 ש' 16-19). למרות זאת, הוא אומר סליחה לאישה ומיד לאחר מכן, הוא עולה על האופניים. על אף שלשיטתו לפני כן לא רכב, אלא הלך עם האופניים יד ביד עם חברו (פרוטוקול עמ' 43 ש' 23- עמ' 44 ש' 4). כאמור, עדותו במשטרה לא הונחה בפני, אולם, הסנגור מעמת את המתלון עם מה שציין כי רכב על אופניו, והוא משיב כי החוקר כנראה לא הבין אותו או טעה (פרוטוקול עמ' 42 ש' 8-15). גרסתו זו של המתלון אינה עולה בקנה אחד עם מה שטוען אביו כי סיפר לו. האב מר מוחמד ראה העיד "הוא היה רוכב על אופניים, לא יודע אם הוא החליק, הבנתי מהילד שכמעט החליק במדרחוב..." (פרוטוקול עמוד 29 שורה 22) ולפני כן מציין ביחס למה שסיפר לו בנו "הוא אמר שהיה על האופניים והיה גליש, אני לא יודע מה..." (פרוטוקול עמ' 29 ש' 13). האב מאשר כי בנו סיפר לו כי פגע עם האופניים באישה (פרוטוקול עמ' 19-20).

14. ניכר כי המתלון מבקש להמעט מחלקו באירוע ולצירו כתמים המהלך בדרכו, אינו רוכב על האופניים במדרחוב העובר שיפוץ, ואף כי לא פגע באישה. כמובן, כי ככל שיוכח כי הנאשם תקף אותו, לא יהא בכך כדי לשנות את עצם ביצועו של המעשה. אולם, יש בכך כדי להשפיע על בחינת עדותו של המתלון, אודות פרטי האירועים.

גרסת הנאשם

15. הנאשם העיד כפרשת ההגנה. עדותו נשמעה לאחר תום פרשת התביעה כולה, לאחר שנשמעו עדויות רבות שטרם נסקרו על ידי.

16. המאשימה מתארת את עדותו כמכילה הסברים לא הגיוניים ובלתי סבירים להתנהגותו וכי ניסה לחפות על מעשיו. יחד עם זאת המאשימה מדגישה כי הנאשם עצמו מודה כי תפס וניער את המתלון.

17. גם ביחס לנאשם התרשמתי מאמיתות לשד גרסתו אך לצד זאת ניכר כי גם הנאשם מנסה להעצים חלק מן האירועים ולהפחית מאירועים אחרים. כפי שהמתלון מנסה להמעט מן האירוע אשר התרחש

עם האופנים והפגיעה באישה, כך מנסה הנאשם להעצימו.

18. בחקירתו במשטרה תחת אזהרה שבועיים לאחר האירוע הוא תיאר את המקרה "הנער הגיע במהירות רכוב על האופניים בלם על הכורכר כך שהגלגל האחורי החליק ופגע ברגל של האישה המבוגרת" (ת/4 ש' 8-9). בבית המשפט העיד הנאשם כי למעשה לא ראה כיצד התרחשה הפגיעה עצמה אלא ראה את המצב מיד לאחר הפגיעה "כשאני ראיתי אותו זה היה במצב שהייתי עם הגב אליו, מסובב את ראשי ושומע חריקה של אופניים ורואה אישה מבוגרת נופלת לרצפה..." (פרוטוקול עמ' 91 ש' 16-17). לאחר מכן הוסיף ובאר "אני מדגים את המקרה. המקרה קרה מאחורי. אני עומד בסוף השביל כשגבי אל המקרה, ומביט קידמה. אז אני שומע חריקה, מסתובב, מטר מאחורי אני רואה אופניים על הרצפה ואישה מבוגרת על הרצפה." (פרוטוקול עמ' 91 ש' 17-19). כלומר, הנאשם מעיד כי לא ראה את הפגיעה עצמה אלא שמע חריקה כשהסתובב ראה את האישה המבוגרת על הרצפה ואופניים גם כן על הרצפה. כך שלמעשה לא יכול היה לראות את הפגיעה הנטענת של האופניים ברגל האישה, כגרסתו במשטרה, אלא זו אמורה להיות מסקנתו מאשר שמע וראה.

לאחר מכן הנאשם ממשיך ומוסיף גרסה נוספת לאופן בו נפגעה רגלה של האישה "אני ניגש לגברת, עוד מישהו מבית הקפה קם ניסה לעזור לי להרים אותה, באיזה שלב הילד תפס את אופניו ובמקום לעזור לגברת, משך אותה, הרגל שלה הייתה תקועה והיא קיבלה מכה." (פרוטוקול עמ' 92 ש' 19-21). כלומר, הפגיעה ברגל של האישה התרחשה שעה בה המתלונן משך את אופניו, לאחר שהאישה כבר נפלה.

נחזור אל ת/4, חקירתו של הנאשם במשטרה, ונמצא כי לא בא זכר לכל האמור. בחלק הפתוח של החקירה, ובהתייחסו לאשר התרחש סיפר כי הגלגל האחורי של אופני המתלונן החליק ופגע ברגל של אותה אישה. מעדותו בבית המשפט למדנו כי לא ראה כיצד נפלה והסיק כי נפלה בשל שמיעת החריקה. לאחר מכן למדנו כי האישה נפגעה ברגלה שעה בה הרים אותה והמתלונן משך את אופניו.

19. הנאשם מסר בחקירתו במשטרה כי לקח למתלונן את האופניים, על פי ההנחיה של המוקד העירוני "...להחרים לילד את האופניים לזמן את ההורים שלו ולשוחח איתם ולהחזיר להם את האופניים." (ת/4 ש' 10-11). בעדותו בבית המשפט הרחיב והסביר כי ההחלטה להחרים את האופניים הייתה לאחר שהמתלונן משך את אופניו וכך פגע בגברת "באיזה שלב הילד תפס את אופניו ובמקום לעזור לגברת, משך אותה, הרגל שלה הייתה תקועה והיא קיבלה מכה. מהצעקה שלה באותו רגע, החלטתי שהאופניים מוחרמות." (פרוטוקול עמ' 91 ש' 21-22). לאחר שסרב לתת חזרה את האופניים ללא אביו, "...הנער התחיל לקלל אותי אני לא הגבתי" (ת/4 ש' 13) ובלשונו בבית המשפט "מפה הילד החליט שהוא לא מקבל את החלטתי" (פרוטוקול עמ' 91 ש' 22-23) וכן "בזמן הזה הילד צועק, מקלל, לא מוכן לקבל שלוקחים לו את האופנים, מבלי להתייחס לפגיעה שלו באישה." (פרוטוקול עמ' 92 ש' 9-10). על פי דבריו במשטרה חיכה לפקח של הרובע אשר היה אמור להגיע תוך חמש דקות (ת/4 ש' 13-14) ובבית המשפט תיאר "...קראתי לתגבורת שיבואו לקחת את אופני הילד." (פרוטוקול עמ' 92 ש' 9). לבינתים החליט לשים את האופניים בבית הספר "תומר" הסמוך "הבנתי שאין לי דרך להעמיס את האופניים ולקחת אותם לעירייה אז הלכתי עם האופניים לכיוון בית ספר התומר שנמצא בקרבת מקום כדי לשים שם את האופניים בינתיים עד שיבואו להעמיס אותם מהעירייה.... חזרתי חזרה

לאותו מקום לפגוש את הפקח של הרובע." (ת/4 ש' 14-17). בבית המשפט הנאשם חוזר על אותו תיאור (פרוטוקול עמ' 92 ש' 20-21).

20. כאמור, הנאשם מתאר בחקירתו במשטרה כי חזר למקום האירוע על מנת לפגוש את הפקח של הרובע. כשחזר למקום ראה את המתלונן אשר שב וקילל אותו "הגעתי למקום וראיתי שאותו נער עדיין נמצא שם ושוב התחיל לקלל אותי..." (ת/4 ש' 17). אולם, בבית המשפט מוסיף הנאשם ומתאר כי למעשה המתלונן הלך אחריו בכל הדרך לבית תומר וחזרה כשהוא מקלל אותו "כל הזמן הילד הולך אחריי, מקלל, מדבר לא יפה, מתפרע, אם אני לא טועה היה גם חיכוך עם השומר, שהילד ניסה להיכנס ולקחת את האופניים ממנו, ואז כשהבין שאין לו ברירות הוא חזר אליי למקום שבו התחיל האירוע." (פרוטוקול עמ' 92 ש' 21-24).

21. על אשר התרחש בזירת האירוע אליו חזר הנאשם סיפר במשטרה "...ראיתי שאותו נער עדיין נמצא שם ושוב התחיל לקלל אותי אני ניגשתי אליו תפסתי אותו ביד ניערתי אותו ואמרתי לו שאם הוא לא יתרחק מהמקום אני אזהר בלש נוער וזהו, הנער עזב את המקום ואני המשכתי לעבודה שלי" (ת/4 ש' 17-19). בתשובה לשאלות החוקר המעמת אותו עם גרסת המתלונן הוא מרחיב בתיאור ומוסר "זה נכון שלקחתי אותו לכיוון הפסאז' כדי להעיף אותו מהמקום ושם הוא קיבל נייעור אבל לא חנקתי אותו." (ת/4 ש' 38) הוא מכחיש כי תפס את המתלונן בגרון (ת/4 ש' 46-47). בבית המשפט מתאר הנאשם תיאור מפורט יותר-

"... הוא כל הזמן צעק וביקש את האופניים, אנשים מסתכלים, אמרתי לו לך תביא את אבא שלך ותקבל את האופניים. זו הייתה החלטה שנעשה הרבה לפני שהוא בא אליי. הוא את האופניים לא יקבל על ההתנהגות שהוא עשה. כך אני החלטתי. ואז הוא לא נרגע, המשיך לצעוק ואמר שלא יזוז עד שיחזירו לו את האופניים. זה היה במרכז הרחוב בבן עמי. אני לא אומר כמה דקות כי זה הרבה זמן, אבל אולי 2 דקות של צעקות שלו, כבר נהיה לא נעים. אמרתי לו אתה רוצה את האופנים שלך? בוא איתי. הלכנו לרחוב טרומפלדור, יש מעין פסאג' בין החנויות, שם יש חנויות פעילות, זה לא אזור מבודד כמו שנאמר. זה מרכז העיר מקום מאוד פעיל. ברגע שהוא לא נרגע, **תפסתי אותו ביד, עשיתי לו מעין תזוזה של היד עם אמירה ומגע. מדגים אחיזה של היד ונפנוף וביקשתי ממנו להירגע.** משם הוא הלך. מבחינתי האירוע הסתיים וחזרתי לעבודתי. המגע ביני לבינו היה מה שציינתי בלבד. אחזתי בו כי לא היה לי שום דרך להרגיע אותו, הוא לא השתחרר מהמקום שלי, ממשיך לצעוק ולקלל, לא מצאתי דרך אחרת להרגיע אותו ולגרום לו ללכת הביתה. בהתחלה עשיתי לו מניפולציה אתה רוצה את האופנים? בוא איתי. איך שהוא אכל את זה. אני רוצה לתקן את המילה ולומר איך שהוא הוא השתכנע. וזהו. כשהוא הבין שלא יקבל את האופנים, רק אם אבא שלו יבוא, הוא הלך." (פרוטוקול עמ' 92 ש' 26- עמ' 93 ש' 7)

כאשר הנאשם מעומת על ידי בא כוחו עם הטענה לחניקה הוא משיב "**חוץ מהאחיזה ביד לא היה כלום. אני**

מאשר שהאחיזה ביד הייתה עם ניעור. (פרוטוקול עמ' 93 ש' 18).

22. ניתן ללמוד כי על פי גרסתו של הנאשם עצמו, בתגובה לדרישותיו הנשנות של המתלון לקבל חזרה את אופניו, אשר התבצעה באמצעות קללות, צעקות, התנהגות פרועה ומתריסה, הוא גרם לו לבוא אחריו למקום פחות ראשי מן המקום בו עמדו ושם אחז בידו של המתלון, "אחיזה עם תזוזה" אחיזה עם ניעור.

סיכום ביניים

23. בחינת גרסאות המתלון והנאשם, מלמדות כי שניהם מבקשים להמעיט מחלקם ולהאדיר חלקו של האחר. יחד עם זאת מגרסת הנאשם עצמו עולה עבירת התקיפה כלפי המתלון. הנאשם אחז בידו, עם תזוזה או עם ניעור. אין כל טענה מצד הנאשם כי המתלון תקף אותו פיזית קודם לכן, אלא רק כי הפריע לו בעבודתו, קלל אותו והתנהל כלפיו בצורה מתריסה ופוגעת בכבוד ובאפשרותו למלא את תפקידו.

24. אין בכך כמובן כי לסיים את הדין. עדין קיימת מחלוקת באשר להיקפה של התקיפה, קיימת מחלוקת האם נטילת האופניים הייתה בסמכות או לא ומה המשמעויות המשפטיות של כל אלה.

25. המתלון והנאשם אינם העדים היחידים בתיק זה. העידו עדים נוספים אשר יש בעדותם, במה אשר אמרו ובמה אשר לא אמרו, כדי להאיר, לחזק או לגרוע מגרסאותיהם של הצדדים.

עדות של הפקח שי דיין

26. הראיה המרכזית לצורך הכרעה בפרשה זו, הינה הודעתו של מר שי דיין במשטרה. הודעה זו אמינה בעיניי ומשקפת בצורה הטובה ביותר את אשר ראה ושמע. במיוחד נכון הדבר נוכח העובדה כי היא מוצאת תימוכין בראיות נוספות.

27. הודעתו של מר דיין במשטרה ניתנה ביום 28.2.13, המדובר בכשלושה שבועות לאחר המקרה עצמו וסומנה ת/11.

הודעתו של מר דיין הוגשה לבית המשפט לאחר שהוכרז כעד עוין, במהלך עדות ארוכה מאוד, מפותלת ומלאת סתירות פנימיות וחיצוניות. עדותו בבית המשפט ניתנה ביום 2.10.17, המדובר במעלה מארבע וחצי שנים לאחר האירועים.

28. בהודעתו במשטרה ת/11 מסר כי היה בסיור שגרתי, ראה ממרחק של 20 מ' את הנאשם מדבר עם ילד "תוך כדי שאני נוסע הבחנתי משפת הגוף שלהם שיש משהו לא תקין." (ש' 4-6) הוא עצר את

הקטנוע והלך ברגל לכיוון בדיוק במקום בו יש פסאג' "מה שאני ראיתי זה את יוסי מלווה את אותו ילד לכיוון הפסג כוונה שלי שיוסי לקח את אותו ילד מהרחוב הראשי הצידה לכיוון הפסג", הוא התחיל ללכת לצידם ואז- "...יוסי התחיל לצעוק על הילד בשלב הזה אני עדין לא יודע בכלל על מה מדובר אני רק נמצא שם כדי לגבות את יוסי על כל מקרה יוסי צעק לילד "תלמד להתנהג, אתה חוצפן, אתה מתנהג לא יפה" באותו הזמן יוסי תפס לו את היד או את החולצה ותוך כדי דין ודברים ונתן לו ניעור קטן והילד אמר לו "טוב עזוב אותי הבנתי אותך, תשחרר אותי" ואז הגיעה למקום גברת בעלת חנות במקום ניגשה אלינו צעקה על יוסי שזה ילד מה הוא רוצה ממנו שיעזוב את הילד שיצא משם ואני ויוסי המשכנו בעבודה כרגיל וזהו." (ש' 9-15). יש לציין כי כל המצוטט כאן נלקח מתוך החלק הפתוח של ההודעה, במסגרתו מספר העד על אשר התרחש. בהמשך במענה לשאלות החוקר הוסיף והדגיש כי הגעתו למקום הייתה אקראית ולא שמע את הילד מקלל את יוסי, הנאשם (ש' 33-34). כמו כן כפי שעולה מסיפורו הודגש כי הצטרף לאירוע לאחר שהאופניים כבר לא היו במקום וכי לא ראה את הנאשם מוביל את האופניים, הוא כלל לא ראה אופניים (ש' 24-25). באשר למגע הפיסי עם הילד הוא מציין בתשובה לשאלה כי לא ראה סימנים על צווארו של הילד (ש' 35-36).

29. כמעט דבר לא נותר על כנו בעדותו בבית המשפט. כפי שצוין גם עדותו בבית המשפט לא הייתה עקבית וניסתה לספק הסברים שונים ואף ארשה לי לומר כי חלקם משונים למדי, לאשר התרחש ולפער בין דבריו השונים. ניכר כי המעד כלל אינו נוח לו.

30. על אף שבהודעתו במשטרה היה חד משמעי כי לא ראה את הנאשם מוביל אופניים וכי כלל לא ראה אופניים, הוא הצטרף לאירוע רק כאשר הנאשם והמתלונן צעדו לעבר הפסג'. בבית המשפט הוא מעיד כי ראה את הנאשם במרחק 20 מ' כשהוא תופס אופניים, עמד לידו בחר צעיר (עמ' 61-62) הוא עצר את הקטנוע כי היה סקרן כי הנאשם (להלן גם "יוסי") לא ילך סתם עם אופניים ברחוב, זה לא רגיל. (עמ' 62 ש' 19-20). לאחר שמועמת עם הודעתו במשטרה ונדרש להסביר הפערים הוא שב ועומד על כך כי עצר בגלל שיוסי החזיק אופניים ולא בגלל שפת הגוף של יוסי והילד. (עמ' 63 ש' 31).

31. מר דיין מצייר סקיצה המתארת את מיקומה דברים שהתרחשו ממנה עולה כי בעת הכנסיה לפסג' היו עדין אופניים "יוסי ליווה את האופניים לפסג' ואנחנו ליוונו אותו. הייתה כניסה." (עמ' 65 ש' 89) גרסה זו עומדת בסתירה לכלל העדויות המתארות את אשר התרחש במקום ובכללן של הנאשם ושל המתלונן. ולאחר הכרזתו כעד עויין הוא ממשיך (עמ' 68 ש' 19-28)-

ש.	תאשר לי שלא ראית אופניים ?
ת.	ראיתי אופניים.
ש.	אני אומרת לך שהטענה שלך שראית אופניים בלתי אפשרית מהסיבה שגם הילד וגם הנאשם סיפרו שהאירוע הזה קרה אחרי שהאופניים היו בבית ספר תומר אצל השומר בבית הספר. לכן אתה לא יכולת לראות אופניים במקום.
ת.	אני זוכר את האירוע כאילו עכשיו אני רואה אותו. זה כל האמת.
ש.	הייתי מקבלת את הטענה שלך אם לא היית נשאל באופן מפורש על אופניים.

שואל אותך השוטר, לא העלית אופניים, הוא שואל אותך ראית אופניים ואתה משיב, באותו חודש של האירוע לא ראיתי אופניים. שואל אותך במפורש. לכן הגרסה שלך היום היא גרסה שקרית כי אתה שללת באופן מפורש המצאות של אופניים במקום.

ת. זה מה שאני זוכר. "

איני מוצאת כי נדרשים אנו לכלל הסתירות לעניין זה. ניכר בברור כי העד מנסה להצמד לגרסה על פיה ראה את האופניים, גרסה שאינה תואמת לחלוטין את הודעתו במשטרה ואת גרסאות כלל המעורבים, ובראשם המתלונן והנאשם עצמו. אין היא מתיישבת עם סיפור האירוע.

32. גם באשר למה שהתרחש בין הנאשם לבין המתלונן, הילד בהודעתו במשטרה, גרסתו של העד מקבלת תפנית משמעותית בבית המשפט. להזכיר, במשטרה מסר כי ראה את הנאשם לוקח ילד לפסג', הוא התחיל ללכת לצידם. כשהגיעו לפסג' הנאשם צער על הילד, תפס לו את היד או את החולצה "...ותוך כדי דין ודברים ונתן לו ניעור קטן והילד אמר לו "טוב עזוב אותי הבנתי אותך, תשחרר אותי"". בבית המשפט הסיפור שונה. הוא חוזר ומתאר שוב ושוב איך הנאשם הלך עם האופנים ואיך המתלונן לא קיבל זאת והתנגד (עמ' 66 ש' 1-3). לדבריו "יוסי לא צעק על הילד. יוסי ניסה להסביר לילד. "(עמ' 69 ש' 5). גם עדות זאת לא עומדת במבחן יתר העדויות וכן לא ניתן לספק לה הסבר הגיוני נוכח הודעתו במשטרה.

33. העד מר דין נדרש לבדוק את הודעתו במשטרה ולהסביר מה נכון ומה לא נכון. הציטוט להלן הינו לאחר שהתבקש לעשות הדבר כמה פעמים ולבסוף בהתערבות בית המשפט השיב (עמ' 73 ש' 24 - עמ' 74 ש' 18)-

"מה שראיתי זה את יוסי מלווה את אותו ילד, זה מה שרשום. הכוונה שלי זה שיוסי לקח ילד מהרחוב הראשי הצידה לכיוון הפסג'. כל זה לא נכון. אנחנו הלכנו בעקבות יוסי שהוביל לכיוון הפסג'. יוסי לא לקח את הילד מהרחוב הראשי. אני הולך יחד איתם פנימה זה נכון. יוסי לא צעק על הילד... פה רשום שיוסי צעק על הילד תלמד איך להתנהג. אני לא זוכר את המלל שיוסי אמר לו, אבל יוסי ניסה להסביר לו פחות או יותר איך להתנהג. הוא תפס אותו ביד בניסיון להרגיע אותו.

שורה 12, זה לא נכון. הוא לא תפס לו את החולצה. אני זוכר בוודאות שיוסי תפס לו את היד. זה לא נכון שהוא תפס לו את החולצה.

שורה 13, יוסי לא ניער את הילד. רשום נתן ניעור קטן, זה לא נכון...

שורה 25, כן ראיתי את האופניים...

שורה 52, מהעדות של הגב' הוא לא החזיק אותו בגרון זה ביד ולא בחולצה.

שורה 58, האופניים של הילד כן היו במקום. רשום שהם לא היו במקום.

שורה 59, למחוק את המנער בחולצה ולהשאיר תפס ביד. הוא לא צעק עליו אלא ניסה להסביר לו.

סיימתי. "

העדפת גרסתו של מר דיין במשטרה על פני גרסתו בבית המשפט

34. העדפת גרסתו של מר דיין במשטרה על פני גרסתו בבית המשפט נשענת על שני אדנים- העדר כל הסבר סביר למדוע נרשמו במשטרה הדברים אליהם הוא מתכחש והעובדה כי גרסתו בבית המשפט סותרת עדויות אחרות ועדותו במשטרה דווקא תואמת עדויות אלו.

35. לאורך כל עדותו הארוכה של מר דיין- עדות ראשית, עדות ראשית כעד עוין וחקירה נגדית, נשמעו שלל הסברים לפערים בין גרסאותיו. הסברים אלו שונים ורבים, ניתן לחלקם בעיקר לשניים- לא הובן כראוי או כי מדובר בפרשנויות שונות לאותה אמירה וכן טענות המופנות לכאורה לאופן גביית העדות במשטרה- שוב לא הובן כראוי וכי דבריו לא נרשמו כראוי ולא קרא אותם.

איני מוצאת כי נכון להביא כאן את כלל דבריו בעניין זה, הם רבים ומגוונים. ניתן להדגים, להציג כי אין בכך כל הסבר שיש בו כדי לסבר את האוזן.

36. למשל נשאל באשר לאמירת האמת על ידו-

"ש.באחד המקומות לא אמרת אמת, או במשטרה או פה. הדברים לא הולכים ביחד. לא יכול להיות שגם ראית אופניים וגם לא ראית אותם. אז תסביר לנו איך זה יכול להיות.
ת. זה מה שאני זוכר.

לשאלת ביהמ"ש, האם בשני המועדים זכרת דברים שונים, אני משיב שיכול להיות." (עמ' 75 ש' 6-3)

לשאלת בית המשפט האם מה שאמר במשטרה, 5 שנים קודם לכן הוא האמת, הוא משיב "אני לא זכור מה שצינתי כעת בפני ביהמ"ש זה האמת." (פרוטוקול עמ' 63 ש' 22-23), יחד עם זאת אמר שאמר אמת במשטרה (ש' 26)

37. הטענה כי מדובר בפרשנויות, כאשר מדובר בדברים סותרים זה את זה- ב"כ המאישמה מבקשת לרענן את זכרוננו כי לא זה מה שאמר במשטרה שם אמר כי ראה את הנאשם מדבר עם ילד ששפת הגוף ביניהם היא אשר גרמה לו לעצור. הוא מתכחש לכך וטען כי אמר דבר זהה לשאמר בבית המשפט, ולא זוכר את אשר הקריאה לו. (עמ' 62 ש' 21 עד הסוף ועמ' 63 למעלה). אחרי שב"כ המאשימה מקריאה לו את אשר אמר, הוא אומר שברור שזה מה שאמר במשטרה, שהוא לא רואה שוני בין העדויות וזה עניין של פרשנות.

"אני מספר לך את האמת כמו שסיפרתי לשוטר. אני מציין ואומר שמה שנעשה לפני חמש שנים לא זוכר למרות שקראתי את זה עכשיו. יכול להיות שהפרשנויות וזה מה שאני זוכר. " (עמ' 69 ש' 8-9).

38. הסבר ארוך ומפותל באשר לאמירת האמת במשטרה ובבית המשפט-

"ת. מה שאמרתי במשטרה זה היה לפני חמש שנים. אני זוכר באיזה שלב הגעתי למשטרה ויכול להיות שהייתי נתון בלחצים של הבית. לא זוכר מה אמרתי באותה תקופה. ...מה שאני זוכר היום זה הכי מדויק.

ש. אתה אישרת שמה שאמרת במשטרה זה אמת? לא היית משקר במשטרה?
ת. חיובי. לא הייתי משקר במשטרה. אני זוכר שקראתי ממש ברפרוף מה שכתב כב' השופט.
ש. אני אומרת לך לפי מה שכתוב כאן ואתה חתום על זה שלפני שחתמת על ההודעה קראת אותה. אתה מאשר?

ת. חיובי. אני זוכר ממש... לא זוכר.
ש. גם כאן אני טוענת שאתה קצת משקר כי אתה לפני שתי דקות בבית המשפט אמרת שרפרפת וקראת, אח"כ אישרת שקראת ועכשיו אתה אומר שאתה לא זוכר. תגיד מה קרה.

ת. אני חוזר ואומר, אני לא כל כך זוכר אם כב' השופט נתן לי את המסמך ביד ועברתי עליו בקצרה ואישרתי לו בחתימתי בגלל זה העדפתי לומר לא זוכר מאירוע מלפני חמש שנים.

ש. אתה מספר לנו שאתה עוסק בבטחון 20 שנה, פקח בעיריית עכו שמונה שנים ואמרת שזו לא פעם ראשונה שהיית במשטרה. אתה יודע איך עובדים הדברים.

ת. כן.

ש. אתה יודע שאתה צריך לקרוא את ההודעה לפני שאתה חותם.

ת. נכון.

ש. סביר להניח שעשית את זה?

ת. נכון. "

(עמ' 69 ש' 14 - עמ' 70 ש' 2)

סיכום ביניים שני

39. נמצא עד כה כי גרסתו של מר דיין בבית המשפט אינה יכולה להיחשב כראיה שיש בה כדי לתמוך בהגנת הנאשם, מה גם שאף אינה עולה בקנה אחד עם גרסתו.

40. נמצא כי עובדתית עד כה ניתן לקבוע כי המתלונן רכב על אופניו במדרחוב, פגע בדרך זו או אחרת באישה מבוגרת אשר נפלה. הנאשם החרימ את אופניו, לקח אותם לביה"ס "התומר", וכשחזר למדרחוב פגש במתלונן, אשר התווכח עמו. הוא הובילו לפסג', שם תפס בידו וניער אותה.

41. נותרו שאלות פתוחות במישור העובדתי-

האם הנאשם תקף את המתלונן גם בדרך באחיזה בצווארו? שרט אותו?

מה הייתה מדיניות העירייה ונהלי העיריה באשר להחרמת האופניים ודרך הטיפול בנערים "מתפרעים"?

היקף תקיפת הנאשם את המתלון

42. כתב האישום ייחס לנאשם (סעיף 5) כי "תקף הנאשם את א.ר. בכך שתפס אותו בחוזקה בידו ובצווארו, גרר אותו לתוך אזור נסתר בין הבניינים הסמוכים, תפס בחולצתו וניער אותו..." הנאשם הודה כאמור כי תפס את ידו של המתלון וניער אותה. האם גם תפס בצווארו והאם " כתוצאה מהתקיפה נגרמו לא.ר. חבלות בפנים ובצוואר." (סעיף 6).

43. המתלון טוען כי הנאשם תפס אותו בחולצתו "הכניס אותי לבלוקים למטה והתחיל לתת לי מכות ליד בלוני הגז ושעוני המים. הוא נתן לי כמה סטירות עם הציפורניים שלו (מצביע על הצוואר)." (כל האמור פרוטוקול עמוד 36 שורות 11 עד 27). לאחר ריענון זיכרון בו הוקרא למתלון מתוך הודעתו במשטרה "...הוא התחיל לנער אותי ככה חזק ותפס עם היד שלו בצוואר שלי וצעק עלי..." (פרוטוקול עמ' 37 ש' 21-29).

44. הטענה כי נגרמו למתלון חבלות בפנים ובצוואר תומכת לכאורה בטענה כי הנאשם תקף את המתלון גם באמצעות סטירות לפנים ותפיסת הצוואר, שכן תפיסת היד בלבד, אין בה כדי להסביר פגיעות נטענות אלה. העדים העיקריים לעניין זה הינם אמו, אביו והרופאה אשר בדקה אותו בקופת החולים.

45. המתלון מזהה את עצמו בת/2 תמונתו, בתמונה רואים שריטה בלחי ימין וכמה סימנים על הצוואר. השאלה הינה האם סימנים אלו נגרמו באותו אירוע אם לאו. המתלון מייחס אותן לאותו אירוע. תמונתו של המתלון הוגשה באמצעות עד התביעה רס"מ רובין חשן אשר אישר כי הוא אשר צילם אותה. הוא ראה על המתלון את אשר רואים בתמונה, שריטות וסימנים בלחי. אין רישום באיזה יום צולמה התמונה.

46. המאשימה הגישה את ת/1, מסמך קופת חולים שכותרתו "הפניה כללית", ערוך על ידי ד"ר וסרמן, מיום 4.2.13. ד"ר וסרמן נדרשה להעיד, תוכן עדותה הינו בתמצית כי מדובר במסמך מלפני 4 שנים, מה שכתוב בו הוא אשר היא יכולה להעיד כי אינה זוכרת. על פי תוכנו מדובר במתלון, מטופל לא שלה, אשר הגיע בליווי האב. "לדבריו של הילד סביב שעה 11 הותקף ע"י פקח העירייה, קיבל מכה בראש". המתלון שולל איבוד הכרה, ללא בחילות או הקאות ומתלון על כאבי ראש וצוואר. הרופאה רושמת בממצאי בדיקתה כי מצב כללי טוב, ללא סימני מצוקה כלשהם. "מצב צוואר משמאל- מספר שריטות". ללא המטומות, ללא הגבלת תנועה ואישונים משוים ומגיבים לאור. באשר לשריטות לא יכלה לומר בעדותה האם הן היו חדשות או ישנות. ההפניה למחלקת טראומה היא כי הם מטפלים בחבלות. אם היה באמת ניגש לשם היה אמור להיות תיעוד רפואי לכך. (פרוטוקול עמ' 16 ש' 29- עמ' 17 ש' 4). נמצא כי הורי הנאשם לא מצאו את פגיעתו ברמה כזו אשר גרמה להם להמשיך למחלקת הטראומה.

47. אמו של המתלון, הגב' חלוד רחאל טוענת כי המתלון הגיע הביתה, היא ראתה כי יש לו מכות בפנים ושריטות בצוואר (פרוטוקול עמ' 23 ש' 25-27). התרשמותי מעדותה של האם כי על אף שלגרסת המתלון, האם והאב אמו של המתלון היא הראשונה אשר פגשה בו, איני יכולה לקבל את עדותה

כעדות מהימנה אודות מצבו ואודות אשר סיפר לה. עדותה רצופה אי דיוקים וסתירות. יתכן והדבר נובע מן העובדה כי עדותה במשטרה נמסרה חמישה חודשים לאחר המקרה ועדותה בבית המשפט נמסרה כארבע שנים לאחר מכן. ישנן דוגמאות לא מעטות לסתירות ובלבול. אציג לדוגמא את עניין הסימנים על פניו של המתלונן- בחקירה חוזרת העידה כי בבוקר כשיצא מן הבית ראתה את פניו ולא היה לו כלום (פרוטוקול עמ' 28 ש' 25-29) אך קודם לכן העידה בחקירה נגדית -

" ש. את ראית את איסמאעיל לפני שיצא לבית הספר באותו יום?

ת. כן. בוודאי.

ש. מתי ראית אותו באיזו שעה?

ת. בשעה 08:00, או 07:30 לפני שהלך לבית הספר.

ש. האם ראית אותו בבית או שישבת ודיברת איתו?

ת. עשיתי לו סנדביץ לבית הספר לקח בקבוק מים והלך לבית הספר.

ש. זה לא שדיברת איתו לפני שהלך?

ת. לא.

ש. מתי ראית את הבן שלך פעם אחרונה לפני האירוע?

ת. לא יודעת. "

(פרוטוקול עמ' 26 ש' 2-10).

נמצא כי גרסתה לעניין זה לא ברורה, או מלאה בסתירות. אין היא יכולה להוות בסיס לקביעת עובדות לעניין זה.

48. העדות היחידה אם כן כי הסימנים בצוואר והשריטה בלחי של מתלונן מקורם באירוע המדובר, והזכיר אין תיעוד מתי צולם, הינה עדותו של המתלונן. כפי שצינתי לעיל עדותו אינה כזו אשר ניתן על בסיסה בלבד לקבוע עובדות. מדובר בעדות מגמתית. יש לבחון ראיות נוספות לעניין זה.

49. נותרנו עם בחינת העדים אשר נכחו במקום עצמו. המתלונן, הנאשם, שי דיין, עדויותיהם כבר נסקרו לעיל. המתלונן וטענותיו מחד, הנאשם מאידך ומר דיין אשר הודעתו במשטרה, שנמצאה על ידי מהימנה תומכת בגרסת הנאשם כי מחד כן תקף- תפס את היד וניער אך מאידך לא תקף מעבר לכך. שנים נוספים נותרו לבחינה- הגב' איבתיסאם והשוטר יניב מושקטל.

50. עדותו של השוטר יניב מושקטל אינה מסייעת. הוא מעיד כי הוא זוכר את מה שכתוב בעדות שהוצגה לו

בעת ריענון הזיכרון וכן הוצגה לו במהלך חקירתו הנגדית. הוא אינו זוכר מה שלא כתוב. הוא שימש כבלש במחלקת נוער בעת האירוע ובעת העדות בבית המשפט ומכיר את הנאשם מהעבודה משותפת. כאשר נסע הבחין בנאשם מדבר עם נער זה עניין אותו בגלל עבודתו בנוער. שאל את הנאשם אם הכל בסדר והנאשם השיב שהכל בסדר. על פי דבריו הוא כלל לא ירד מן הרכב ולא ראה כל פעילות מיוחדת. הוא דבק בגרסתו זו גם כאשר מעומת עם טענתו של הנאשם כי נכח במקום בשעת האירוע המתלונן. לפי הודעתו במשטרה הוא מעיד כי ראה אופניים על העמוד, אך אינו זוכר. (פרוטוקול עמ' 20-21).

51. העדה המרכזית לעניין זה הינה הגב' מורסי איבתיסאם. המדובר במי אשר הייתה בעלת חנות בפסג' באותה העת. אין מחלוקת, על פי כל העדויות כי נכחה במקום.

תאורה את אשר התרחש- "הייתי בחנות עובדת. פתאום שמעתי צעקות ילד יאני משהו ילד בוכה. עזבתי ויצאתי. יש לי פסג' מאחורי החנות וראיתי הפקח מחזיק את הנער, ילד והיה מנער אותו ככה בידיים וגם אחז אותו בשתי הידיים והרים אותו. אמרתי לו למה אתה מתעלל בילד. תעזוב אותו. הוא אמר לי אל תתערבי בעבודה שלי לך לחנות שלי. בכל זאת עמדתי עד שעזב אותו." (עמ' 53 ש' 12-15), לאחר מכן הוסיפה "ראיתי שהוא תופס אותו בבגדים, מרים אותו ומנער אותו. בגרון גם הרים והתחיל להרים." (עמ' 53 ש' 21-22). יחד עם זאת היא זוכרת כי היו לילד אופניים (עמ' 54 ש' 32), עובדה שכבר הוכחה כלא נכונה בשלב זה של האירוע, על פי גרסאות הנאשם והמתלונן. בריענון זיכרון מזכירים לעדה כי השיבה כי את האופניים לקח לילד לפני שגרר אותו לחצר האחורית, היא משיבה כי זה היה לפני ארבע שנים "איך אני אזכור" (עמ' 55 ש' 1).

55. העובדה כי גרסתה לאירוע "זוהמה" אוינה עדות ראיה בלבד, נלמדת הן מן העובדה כי מזכירה היא אופניים, בהודעתה במשטרה, אשר לא היו אמורות להיות שם באותו שלב של האירוע ומן העובדה כי מעדיה היא כי לא זיהתה את הילד המעורב בשעת המעשה, אלא "הם היו שכנים אבל כשאני יצאתי החוצה, לא ידעתי מי הילד ומי אבא או אמא שלו. לא ידעתי מי הם. התברר לי אח"כ שפעם הם היו גרים בבית שלי." ולשאלה "מתי התברר לך הדבר הזה?" השיבה "אחרי שהפקח נתן מכות לילד והרביץ לו. זה אחרי כמה זמן. התברר לי אח"כ שהם היו שכנים בבית שלי. כשיצאתי לא ידעתי מי הילד הזה." היא לא השיבה בברור אם היה זה לפני העדות המשטרה או לאחריה, אולם, כאשר עומתה על ידי הסנגור עם העובדה כי מסרה עדות במשטרה יומיים לאחר האירוע וכי לטענתו כבר ידעה בואתו שלב כי מי הוא הילד, המתלונן, בן של מי הוא היא מאשרת כי אכן ידעה (עמ' 55 ש' 15-26). מכאן ברי גם כיצד העידה לכאורה אודות עובדות נטענות אשר לא היו אמורות להיות בדיעתה, אלא רק לאחר ששמעה את הסיפור מאחרים.

56. לשאלת הסנגור מהה דבר הראשון שראתה כאשר יצאה החוצה מחנותה למשמע הצעקות היא משיבה "הוא הרים אותו וניער אותו. אל תשאל. היה בלונים של גז, הוא החזיק אותו בראש, (מדגימה החזקת הצוואר). ראיתי שריטות." (עמ' 56 ש' 6-7) היא טוענת כי גם במעמד העדות היא זוכרת עד כדי שיכולה לעשות סרטון של מה שקרה. הסנגור מעמת את העדה עם הדושתה במשטרה-

"ת. היה מחזיק אותו בגרון. אמרתי את זה גם לשוטר במשטרה. זה מה שראיתי כשיצאתי.
הוא התחיל לנער אותו.
ש. הוא תלה אותו?
ת. לא עד כדי כך.
ש. העניין של בלוני גז וכל מה שתיארת עכשיו, לא הזכרת.
ת. אספר לך כל מה שקרה. אני סיפרתי לשוטר כל מה שראיתי אבל בגלל לא ראיתי לבוא לכאן.
ש. את אומרת שסיפרת לו כל מה שראית.
ת. לפעמים מפספסים פה או שם. מה יש לי מצלמה.
ש. אני מפנה אותך למה שאמרת במשטרה, שורה 6. אני אומר לך שאת אמרת שהפקח מחזיק את הבגדים של הנער מהחזה ומנער אותו קדימה ואחורה ואחרי זה את אומרת שתפס את הנער בגרון. לא אמרת שהוא נתן לו מכה והצמיד אותו.
ת. הוא לא הצמיד אותו.
ש. לא אמרת שהוא הרים אותו.
ת. הרים אותו מהגרון, היה ממשל למעלה. הוריד אותו. הילד לא עמד על הרצפה, היה בגרון למעלה. וגם ניער אותו."

נמצא כי גרסתה החדשה כוללת הרמה. לפני כן, משטרה מסרה רק כי מחזיק את הנער בבגדים מהחזה מנער אותו קדימה אחורה ותפס אותו בגרון. אין בפני כל הסבר מדוע נוספו פרטים נוספים להודעתה במשטרה.

57. עדותה של הגב' איבתיסאם מחזקת את התקיפה, בה ממילא הודה הנאשם. יחד עם זאת אני מוצאת כי ניתן לקבוע על בסיסה ממצאים עובדתיים באשר לתקיפה מעבר לזו התואמת הן את עדותה והן את אשר מסר מר דין במשטרה. שכן, עולה בברור כי בין האירוע לבין מסירת הודעתה במשטרה באה העדה בדברים עם משפחתו של המתלונן, שמעה פרטים אשר לא היו אמורים להיות בידיעתה ואלו נכנסו לתוך עדותה כאילו היא אשר ראתה אותם, לעניין זה מפנה לנוכחות האופניים במקום.

סיכום ביניים שלישי- פרטי התקיפה

58. לאור כל האמור לעיל, כאשר נדרשת אני לקבוע ממצאים באשר לפעולות התקיפה שבוצעו על ידי הנאשם, אזי יש לקבוע כי הנאשם תפס בידו ובצווארו של המתלונן וניער אותו. לא מצאתי כי הוכח כי הוא גרר אותו לבין הבניינים וכן יש לקבוע כי האחיזה בצוואר ובחולצה חד הם, ומדובר בתיאור של אותו מעשה.

59. הוכחת האחיזה בצוואר, מסופה את הנדבך ההוכחתי החסר על מנת לקשור את הסימנים בצווארו של המתלונן לאותה תקיפה.

נוהל העירייה

59. שני עדים יש באשר לנוהל הכתוב ואשר אינו כתוב של העירייה המתייחס לפועלו של הנאשם במקרה זה. המדובר בנאשם עצמו וכן במר דיין. לא הובאה כל עדות, מטעם התביעה או מטעם ההגנה, של כל אדם אחר הנושא תפקיד כלשהוא בעירייה.

60. מר דיין מסר בהודעתו במשטרה ת/11, **הודעה אשר נמצאה אמינה על ידי לצורך קביעת עובדות על פיה כי קיים נוהל בעירייה** כי "אם זה גורם בסכנה לחיי אדם ולשלום הציבור מבחינת תנועה אז לוקחים את האופניים למחסני העירייה עם טופס מסודר." (ש' 44-43) ובתשובה לשאלה אם ראה נוהל כתוב אמר "וואלה לא יודע." (ש' 46). בעדותו בבית המשפט אמר "יש לנו מדיניות, יש סוג של החרמות אופניים בעירייה. ילדים משתוללים עם האופניים או מסכנים את העוברים את האנשים בשבילים בכבישים, אנחנו מחרימים להם את האופניים עד שאחד מההורים מגיע. אנחנו נותנים לו טופס ונוהל מסודר ומחרימים את האופניים או לשיקול של אותו פקח, מוריד אוויר בגלגלים." (פרוטוקול עמ' 65 ש' 30-27). כלומר, גם לאחר ארבע שנים חזר על אותה גרסה.

61. בבית המשפט נשאל מר דיין והעיד (עמ' 77 ש' 8 - 21)-

"ש. אמרת שיש נוהל לגבי אופניים. מי כתב את הנוהל הזה?

ת. כן. זו המדיניות של העירייה. יש מנהלים, ומנהלי מחלקה, שנתנו לנו הוראות, מדיניות כזאת, במידה והילד חורג מהקו הזה, יש להחרים את האופניים ולתת דו"ח מסודר, כולל דו"ח פעולה, ולהחרים את האופניים.

ש. למי נותנים את הדו"ח?

ת. לאבא של הילד. עד שהאבא לא בא, לא נותנים את האופניים. ורק לאחר הסבר.

ש. אני לא שאלתי את זה. שאלתי למי נותנים את הדו"ח?

ת. דו"ח פעולה? יש טופס החרמה שנותנים לילד בזמן האירוע ודו"ח פעולה נכנס לארכיון של השנים, של הפיקוח והביטחון, של המחלקה עצמה.

ש. כשאתה ממלא טופס החרמה, עותק שלו נמצא בעירייה?

ת. כן.

ש. אתה מכיר אפשרות להחרים אופניים בלי למלא טופס כזה?

ת. לא.

ש. ראית טופס כזה במקרה הזה?

ת. לא. "

כלומר- יש נוהל החרמה. יש דו"ח, טופס שצריך למלא. אולם, אין זה מצב בו לא ניתן להחרים אופניים. ההפך, יש הליך מסודר לצורך כך.

ובהמשך (עמ' 77 ש' 28 - עמ' 78 ש' 15)-

"ש. אתה יכול להסביר באיזה תנאים מותר לך להחרים אופניים?

ת. כשיש השתוללות של ילד בכביש שמסכנת את שלום הציבור, על המדרכה או על הכביש, במצב

כזה מחרימים את האופניים.

ש. ולאן לוקחים אותם?

ת. יש מחסנים של העיריה שמאחסנים אותם שם.

ש. מי לוקח אותם לשם?

ת. הבן אדם שתפס את האופניים.

ש. איך הוא לוקח אותם לשם?

ת. מזמין ניידת, לוקח אותם, אפשרויות שונות.

ש. איפה ממוקמים המחסנים האלה?

ת. ברחוב אחד העם.

ש. מה המרחק מבן עמי לשם?

ת. 5 ק"מ, 4 ק"מ.

ש. אתה מחריס אופנים לילדים? יצא לך?

ת. לא יצא לי הרבה פעמים.

ש. החרמת?

ת. לא. אני יותר הסברתי, יותר בזהירות, דיברתי עם ההורים.

ש. אתה מכיר אפשרות להחרים אופניים ולשים אותם במקום אחר שהם לא מחסני העיריה?

ת. לא.

ש. ממתי הנוהל הזה של החרמת אופניים?

ת. אולי שנה. אולי בשנה השניה שלי. אני לא כ"כ זוכר. אני התגייסתי ב- 2011.

שוב, גם כאן מעיד- יש נוהל כזה. לוקחים את האופניים למחסני העיריה. הם מרוחקים מהמקום.

ובחקירה נגדית (פרוטוקול ע'מ 79 ש' 3-8)-

"ש.מי זה יניב פרץ?

ת. מנהל מחלקת פיקוח.

ש. כלומר הוא מודע לנוהל?

ת. כן."

62. טענות הנאשם ומר דיין כי קיים נוהל באשר להחרמת האופניים נשמעו כבר בהודעותיהם במשטרה. יחד עם זאת ברשימת עדי התביעה כפי שמופיעה בכתב האישום לא נכלל כל עד אשר סותר את עדותם.

63. באשר לאלימות, לא נטען על ידי הנאשם ומר דיין כי מדובר בנוהל קיים. לא מצאתי כי כלל נשאלו על כך, ההנחה המובלעת הינה כי אין כל אישור למעשה אלימות כלשהו של פקח כלפי כל אדם.

64. בחקירתו החזורת של מר דין הוא העיד כי על אף שבעירייה תשאלו אותו ואת הנאשם באשר לאירוע הוא לא כתב כל דו"ח או מזכר למעט החקירה במשטרה. (עמ' 82 ש' 22-25)

"ש.אמרת שאתה לא העברת דיווח על הנאשם, יוסי, באירוע הזה, נכון? העברת דיווח על האירוע הזה?"

ת. חיובי. הכניסו אותנו לעירייה וכל אחד נתן את הגרסה שלו.
לשאלת ביהמ"ש, אם חוץ מהחקירה במשטרה כתבתי מזכר נוסף, אני משיב, שלילי."

עבירת תקיפת קטין חסר ישע

65. הנאשם מואשם בעבירת תקיפת קטין חסר ישע על פי הרואות סעיף 368ב(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977-

"(א) התוקף קטין או חסר ישע וגורם לו חבלה של ממש, דינו - מאסר חמש שנים; היה התוקף אחראי על הקטין או על חסר הישע, דינו - מאסר שבע שנים.

...

(ג) לענין סעיף זה, "חבלה" - בין גופנית בין נפשית."

66. נמצא על פי המתואר לעיל כי הנאשם תקף את הקטין כאשר תפס בידו ובצווארו ונעיר אותו. כתוצאה מכך נותרו סימנים, חולים בצווארו של הקטין. בכך התקיימו יסודות העבירה. משהוכח כי לא מדובר רק באחזיה קלה בידו של הנאשם, כטענת ההגנה, אין מדובר ב"זוטי דברים" ומתקיים גם היסוד הנפשי לעבירת התקיפה, בהעדר כל ראייה סותרת.

עבירת שימוש לרעה בכוח המשרה

67. הנאשם מואשם בעבירת שימוש לרעה בכוח המשרה, עבירה לפי סעיף 280(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977-

" עובד הציבור העושה אחת מאלה, דינו - מאסר שלוש שנים:

(1) תוך שימוש לרעה בסמכותו הוא עושה או מורה לעשות מעשה שרירותי הפוגע בזכותו של אחר;"

68. באשר ליסודות העבירה, אין מחלוקת כי מדובר בעובד ציבור, החרמת האופנים פוגעת בזכותו של אחר, הזכות לקניין. השאלה הינה האם ההחלטה להחרים את אופניו של המתלונן היא מעשה שרירותי תוך שימוש לרעה בסמכותו. ספק בעיני אם הוכח במדיה הנדרשת במשפט הפלילי כי הנאשם עשה "שימוש שרירותי" בכוח משרתו, שעה בה החרים את האופניים.

69. ראשית יש לקבוע כי הוכח, על פי מאזן ההסתברויות, כי המתלונן התנהל עם אופניו באופן שפגע באישה. העובדה כי לא הוצג כל נוהל בכתב על פיו מורה העירייה לפקחים להחרים אופנים במצב שכזה, או ליטול אותם עד בוא ההורה, אין בו כדי לשלול גרסתם זו. שני הפקחים, הנאשם ומר דין, תוך

שים דגש על גרסתו של מר דיין במשטרה, העידוב דבר קיומו של נוהל שכזה. לא הוכח בפני כי עדותם זו אינה אמת. לא הובא כל עד הסותר דבריהם. אין להטיל על הנאשם את נטל הבאת הראיה לקיומו של הנוהל, הלא כתוב, כאשר לצורך כך עליו לזמן עובדי עיריה לעדות. אין תפקידו הלשלים את החסר בראיות המאשימה.

70. לפיכך, יש לזכות את הנאשם מעבירה זו מחמת הספק.

עבירת הפרת אמונים

71. הנאשם מואשם בעבירת מרמה והפרת אמונים, עבירה לפי סעיף 284 לחוק העונשין, התשל"ז-1984.

עובד הציבור העושה במילוי תפקידו מעשה מרמה או הפרת אמונים הפוגע בציבור, אף אם לא היה במעשה משום עבירה אילו נעשה כנגד יחיד, דינו - מאסר שלוש שנים.

72. כאשר פקח, נושא משרה אשר אמורה לשמור על הסדר הציבורי מפעיל אלימות כלפי תושב, בוודאי קטין, פוגע הוא בציבור. מעשה זה פוגע באמון הציבור בשליחיו, פוגע באמון הציבור ברשויות. פוגע בתחושת המוגנות של הציבור, שדווקא פקחי העירייה, הינם בין אלו אשר אמורים לשמור עליה. במעשה האלימות מפר עובד הציבור את אמון הציבור בו.

73. אולם, לא די לקבוע כי הפר את אמון הציבור בו. הפקח מצוי במערכת היררכית. הוא עובד עירייה. לצורך הוכחת ביצוע יסודות העבירה יש להוכיח כי כאשר פעל כפי שפעל מעשיו היו בניגוד למדיניות אופן פעול פקחת העירייה, בין אם בדרך רשמית, באמירה מפורשת או במסר ברור בדרך של שתיקה. ככל שנהוג היה כי יופעל כוח במידה כזו או אחרת, גם אם אין הדבר חוקי, הרי שנהוג זה, אינו יכול לאפשר להעמיד לדין את הפקח בגין הפרת אמונים. אין בכך כדי לקבוע קיומו של נוהל כזה בעירייה. הדבר לא הוכח בפני. אולם, הוכח בפני במידה הנדרשת, על מנת לעורר ספק סביר, כי הייתה לכך הסכמה לפחות שבשתיקה. לפיכך יש לזכות את הנאשם מעבירה זו מחמת הספק.

74. אין מדובר בזיכוי מחמת הספק, בגין העובדה כי הוכחה קיומה של הסכמה או הנחיה לשימוש מסוים בכוח. המדובר בזיכוי מחמת הספק בגין העובדה כי הנאשם הצליח לעורר ספק, האם במעשיו הייתה הפרת אמונים כלפי אופן פעולת העירייה. לא הובאה כל ראיה באשר לנהלי העירייה. יטען הטוען, איסור שימוש בכוח אינו דבר הדורש הוכחה, התרת השימוש בכוח היא הדורשת הוכחה. אכן כך הוא. אולם, הובאה לפחות ראשית ראיה, לטעמי, כי שימוש זה בכוח לא נראה היה כמעשה חריג המחייב פעולה של העירייה.

75. מחזירה אני לצורך כך לחקירתו החוזרת של מר דיין בה העיד כי בעירייה תשאלו אותו ואת הנאשם באשר לאירוע הוא לא כתב כל דו"ח או מזכר למעט החקירה במשטרה. (עמ' 82 ש' 22-25)

"ש.אמרת שאתה לא העברת דיווח על הנאשם, יוסי, באירוע הזה, נכון? העברת דיווח על האירוע הזה?"

ת. חיובי. הכניסו אותנו לעירייה וכל אחד נתן את הגרסה שלו.

לשאלת ביהמ"ש, אם חוץ מהחקירה במשטרה כתבתי מזכר נוסף, אני משיב, שלילי."

אין כל תיעוד, כל ראייה לפעולה כלשהיא שביצעה העירייה. לא הובא כל גורם בעיירה להעיד באשר למה שנעשה. נמצא כי סיפרו את סיפורם, ועל פי שניהם מדובר גם בהפעלת כוח על ידי הנאשם, ובכך תם הדבר מבחינת העירייה. יכול והדבר נכון וכיול וננקטו פעולות על ידי עירייה. אולם, אין בפני ראיות לכך.

76. נמצא לעניות דעתי כי התעורר בפני ספק סביר מה הייתה גישת העירייה לשימוש בכוח שהפעיל הנאשם.

77. חובת האמונים של נושא משרה הינה כלפי הציבור. הפעלת כוח הינה פרה של חובה זו. אולם, מדובר בפקח הפועל במערכת היררכית. משמצאתי כי קיים ספק סביר האם הייתה הרשאה, בדרך זו או אחרת לשימוש בכוח, לא ניתן להרשיע את ה"ש.ג." בגין הפרת אמונים, מבלי שמדיניות העירייה הוכחה.

78. ואחזור ואדגיש. אין באמור לעיל כדי לקבוע כי הייתה מדיניות של הסכמה להפעלת כוח כזו או אחרת בעיירה. קיים ספק סביר באשר לאשמתו של נאשם זה בעבירה זו, בגין הראיות שנשמעו. זאת ותו לא.

79. לפיכך, מוצאת אני לנכון לזכות את הנאשם מעבירת מרמה והפרת אמונים.

סוף דבר-

80. הנני מרשיעה את הנאשם בעבירת תקיפת קטין או חסר ישע, עבירה לפי סעיף 368ב (א) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977. עבירת התקיפה התבטאה בתפיסה בידו ובצווארו של הקטין וניעורו.

הנני מזכה את הנאשם, מחמת הספק, מעבירות שימוש לרעה בכוח המשרה ומרמה והפרת אמונים, עבירות לפי סעיפים 280(1) ו- 284 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

81. הצדדים מוזמנים לטיעונים לעונש ליום 1.3.21 בשעה 10:30.

המזכירות תשלחה עתק ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ז' שבט תשפ"א, 20 ינואר 2021, בהעדר הצדדים.